

תת"ע 3753/08/16 - מדינת ישראל נגד חטב עדי סעדי חטב עדי סעדי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 3753-08-16 מדינת ישראל נ' חטב עדי סעדי
תיק חיצוני: 52111168317

בפני	כבוד השופטת רות רז
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	חטב עדי סעדי חטב עדי סעדי

החלטה

לפני בקשת הנאשם לחייב את המאשימה בתשלום הוצאות.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אי ציות לתמרור 815 בכך שהחנה רכב באי תנועה המסומן על פני הדרך, בניגוד לתקנה 22 (א) לתקנות התעבורה.

בישיבה מיום 12.9.16 טען הנאשם כי מדובר בחניה בשטח חניה פרטית של דיירי הבית, מקום המותר לחניה. ב"כ המאשימה ביקש לקבוע את הדיון לתזכורת תביעה על מנת לבדוק את טיעוני הנאשם. באותו מועד מסר הנאשם לידי ב"כ המאשימה מסמכים התומכים בטענותיו.

בישיבה מיום 22.11.16 ביקשה המאשימה לחזור בה מכתב האישום ללא צו להוצאות לאור המסמכים שהוגשו לעיונה על ידי הנאשם וכתב האישום בוטל ללא צו להוצאות.

ביום 5.12.17 התקבלה בקשת הנאשם להשתת הוצאות בשל ההוצאות, הטרחה והטרדה שנגרמו לו.

לאחר שעיינתי בבקשה ובדו"ח שרשם השוטר לא מצאתי מקום להיעתר לבקשה להשתת הוצאות על המאשימה, מנימוקים כדלקמן:

סעיף 80(א) לחוק העונשין קובע שלוש משוכות אותן על הנאשם לעבור על מנת שתקום זכאות להוצאות.

הסעיף קובע תנאי סף לפיו הנאשם זוכה או האישום נגדו בוטל לפי סעיף 94(ב) לחסד"פ.

המשוכה השנייה הקבועה בסעיף הינה עילות הזכאות והן, כי לא היה יסוד להאשמה או כי מתקיימות נסיבות אחרות המצדיקות זאת. זיכוי או ביטול כתב אישום אינו מקנה לכשעצמו זכות להוצאות אלא יש לבחון האם מתקיימות נסיבות המצדיקות זאת או שלא היה יסוד להגשת כתב אישום.

כאשר מתקיים אחד מתנאי הסף ומתקיימת עילת זכאות נתון שיקול הדעת לבית המשפט האם לפסוק הוצאות.

במקרה שלפני, בוטל כתב האישום לפי סעיף 94(ב) לחסד"פ ולפיכך מתקיים תנאי סף לבחינת זכאות להוצאות לפי סעיף 80.

על בית המשפט לבחון האם קמה לנאשם אחת מעילות הזכאות הקבועות בסעיף.

נפסק כי על בית המשפט לבחון את תשתית הראיות שהייתה בפני התביעה עובר להגשת כתב האישום על מנת להיווכח האם היה יסוד להאשמה. בית המשפט בוחן האם התביעה פעלה באופן סביר ובתום לב והאם על סמך החומר שהיה לפניו היה תובע סביר מגיש כתב אישום.

"אין די בכך שניווכח כי נאשם זוכה במשפטו. זיכוי של נאשם הוא תנאי מוקדם והכרחי אך אין הוא תנאי מספיק. שומה עליו על בית-המשפט להוסיף ולבדוק את תשתית הראיות שהייתה עובר להגשת כתב האישום לבית-המשפט, שרק כך יוכל להגיע לכלל מסקנה אם היה ואם לא היה יסוד להאשמתו של פלוני בדין פלילי. ... במקום שהתביעה נהגה בסבירות ובזהירות ראויה, כראוי לתביעה, לא נאמר כי לא היה יסוד להאשמה גם אם בערבו של יום יצא נאשם זכאי בדינו.. ואילו אם התביעה נהגה שלא בסבירות ושלא בזהירות ראויה, תישא המדינה בהוצאותיו של הנאשם ותיאלץ לפצותו על מעצרו ועל מאסרו... המושג 'לא היה יסוד לאשמה' מצייר מצב קיצוני של אי-סבירות בולטת, וגם אם אמרנו כי המושג 'לא היה יסוד' פורש עצמו לא אך על מקרים קיצוניים שבהם לא היה כל יסוד להאשמה אלא גם על סוגי מקרים שבהם יסוד ההאשמה הוא יסוד רעוע... גם אז לא נוכל להרחיק לכת רב מכך" .. (ע"פ 4466/98 ראמי דבש נ' מדינת ישראל).

"על בית המשפט לבדוק את שיקול דעתה של התביעה עובר להגשת כתב האישום נגד אותו נאשם, ורק אם ימצא שמלכתחילה לא היה מקום להעמיד את הנאשם לדין, וזאת או מפני שהעובדות הנטענות אינן מהוות עבירה מבחינה משפטית, או מפני שהיה ברור מראש שחומר הראיות שבידי התביעה לא יספיק להשגת הרשעה בפלילים, יהיה מקום לפסוק הוצאות ופיצוי לנאשם על פי סעיף 80(א) הנ"ל. (ע"פ 1524/93 מיכאלשווילי בנימין נ' מדינת ישראל).

לאחר שעינתי בדו"ח שרשם השוטר מצאתי כי לא קמה לנאשם עילת זכאות מכוח "העדר יסוד להאשמה". הגשת כתב האישום עומדת במבחן הסבירות שנקבע בעניין דבש. אני סבורה כי תובע סביר היה מגיש את כתב האישום לבית המשפט שכן הראיות הנמצאות בתיק החקירה מעלות חשד סביר נגד הנאשם לביצוע עבירה של חניה במקום אסור.

על פי הנסיבות שפירט השוטר בדו"ח התקבלה תלונה של דייר בחניון של בניין על כך שרכב חונה באי תנועה הנמצא

בחניון. השוטר הגיע למקום והבחין ברכב אשר חונה על אי התנועה המסומן על פני הכביש.

משציין השוטר כי הגיע למקום חניית הרכב והבחין כי הרכב חונה במקום המסומן כאי תנועה, יש לראות בכך יסוד סביר להגשת כתב האישום לבית המשפט.

המאשימה נהגה בהגינות בהסכמתה לביטול כתב האישום מיד לאחר שהנאשם הציג בפניה מסמכים המעידים על כך שהמדובר בשטח חניה פרטי. אין בהסכמתה זו כדי להצביע על היעדר יסוד להאשמה בעת הגשת כתב האישום.

לא מצאתי כי לנאשם קמה עילת זכאות מכוח "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". הפסיקה התייחסה לקיומן של נסיבות אחרות מטעמי צדק, נסיבות בהן נגרם עוול לנאשם, כאשר נאשם הועמד לדין תוך עילת שווא, כאשר נגרמו לנאשם סבל ונזק משמעותי או במקרה של זיכוי מוחלט.

"במקום שביית-המשפט סבר כי התנהגות התביעה היתה התנהגות ראויה ורצויה, ניתן לגורם זה משקל לשלילת חיובה של המדינה בפיצוי ובשיפוי הנאשם. כך, למשל, מקום שהתביעה שקלה מחדש את עמדתה והחליטה לחזור בה מן האישום, נפסק כי אין לחייבה בהוצאות הגם שלא חל שינוי בנסיבות; טעם הדבר: יש לעודד את התביעה, ושלא לרפות את ידיה, לשקול מחדש המשך ניהולו של הליך הפלילי, ועל דרך זו להקטין את הנזק והטרחה העלולים לבוא על הנאשם" (ע"פ 4466/98 האמור).

המאשימה הודיעה על חזרה מאישום עוד בטרם נקבע התיק לשמיעת ראיות באופן שהנאשם הוטרח לבית המשפט לדין אחד בלבד. המאשימה בדקה מיד את טענות הנאשם וחזרה בה מכתב האישום. יש לראות בכך התנהגות ראויה של התביעה הבאה לצמצם עד למינימום את נזקו של הנאשם.

לבית המשפט נתון שיקול דעת האם לפסוק הוצאות, וזוהי המשוכה השלישית שעל הנאשם לעבור. "מקום בו נתקיים אחד מתנאי-הספק, וכן התקיימה עילת זכאות, "רשאי בית המשפט לצוות על אוצר המדינה לשלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסר". התיבה "רשאי" מקפלת בתוכה שיקול דעת של הבית המשפט. נראה לי, כי שיקולים כללים של מדיניות משפטית, שאינם מיוחדים למקרהו של הנאשם, ראויים להישקל בשלב זה....או השיקול שלא לרפות את ידי התביעה מלבחון מחדש את המשך ניהולו של ההליך הפלילי עשויים להיות רלבנטיים כאן" (ע"פ 303/02 דרויש חמדאן נ' מדינת ישראל).

סוף דבר, לא מצאתי כי מתקיימות לפני עילות המזכות את הנאשם בהוצאות. מצאתי קיומו של יסוד להאשמתו של הנאשם, התנהגותה של התביעה הייתה הוגנת וסבירה, טענותיו של הנאשם נבדקו באופן מידי, לא הייתה התמשכות הליך ולא נגרם לנאשם נזק חריג.

לפיכך, הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"א טבת תשע"ז, 09 ינואר 2017, בהעדר
הצדדים.